

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **F. M.**, zast. JUDr. Markétou Dardovou, advokátkou se sídlem Korunní 26, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, čj. OAM-2512-14/ZR-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, čj. 17 A 56/2020-40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, čj. 17 A 56/2020-40, **se ruší.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Věc **se postupuje** Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k vyřízení odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 4. 2020, čj. OAM-2512-14/ZR-2019.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil žalobci podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povolení k trvalému pobytu na území ČR. Současně stanovil lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a udělil výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný dospěl k závěru, že toto rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce sice silně zasáhne, přesto je přiměřené charakteru a okolnostem trestné činnosti, která je důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí (účast na závažné drogové kriminalitě).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Městský soud souhlasil s odůvodněním přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života (což bylo terčem jediného žalobního bodu), a proto žalobu zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) stručnou kasační stížnost. V ní krátce polemizuje s hodnocením přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho rodinného života.

[4] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že napadený rozsudek je třeba zrušit, neboť k projednání věci chyběly podmínky řízení. Žaloba totiž byla podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Otázka přípustnosti žaloby spadá do širšího okruhu podmínek řízení, které je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti. Až po ověření předpokladu přípustnosti žaloby se může soud věcí zabývat po obsahové stránce. NSS přitom vyšel z nedávného rozsudku v podobné věci (ze dne 27. 11. 2020, čj. 7 Azs 246/2020-26).

[5] Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

[6] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 4. 2020 zrušil stěžovateli povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu k vycestování z území ČR. V závěru rozhodnutí žalovaný poučil stěžovatele o nemožnosti podat proti napadenému rozhodnutí odvolání (s odkazem na § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a o právu podat žalobu k soudu.

[7] Právní otázkou, zda je proti rozhodnutím vyjmenovaným v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přípustné odvolání, se již NSS zabýval. Jedná se především o rozsudek ze dne 20. 8. 2020, čj. 6 Azs 192/2020-21, jehož právní závěry NSS dále převzal v mnoha dalších rozsudcích (ze dne 2. 9. 2020, čj. 6 Azs 140/2020-27, ze dne 3. 9. 2020, čj. 2 Azs 206/2020-15, ze dne 16. 9. 2020, čj. 1 Azs 211/2020-33, nebo ze dne 25. 9. 2020, čj. 8 Azs 84/2020-43). V nyní posuzované věci NSS neshledal důvod se od právního názoru zaujatého v uvedených rozsudcích odchýlit a v podrobnostech na ně odkazuje. V tomto rozsudku NSS cituje pouze ty nejzásadnější argumenty.

[8] Podle § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců proti rozhodnutí ministerstva lze podat odvolání ke komisi. Ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 176/2019 Sb., stanoví, že rozhodnutí ministerstva vydaná z důvodů v něm taxativně vyjmenovaných nabývají právní moci oznámením. V taxativním výčtu je zahrnut také § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců aplikovaný v souzené věci.

[9] NSS ve výše uvedených rozsudcích dospěl k závěru, že ze samotného textu novelizovaného § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit vyloučení odvolání proti tam uvedeným rozhodnutím. K tomu uvedl, že „[ú]vahy vycházející z právní teorie, že rozhodnutí v právní moci nelze napadat řádným opravným prostředkem (formální aspekt právní moci), [...] jsou sice obecně platné, avšak nemohou překonat situaci nastolenou zvláštní právní úpravou, k níž došlo neuváženým zásahem zákonodárce do zákona o pobytu cizinců a která s ohledem na znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve svých důsledcích znamená připuštění odvolání i proti těmto pravomocným rozhodnutím. Úvahám [...], že novela sice nevyloučila právo na odvolání výslovně, ale fakticky ano, nelze přitakat, neboť právo na odvolání opírající se o výslovné znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže být popřeno textem § 168 odst. 3

pokračování

zákona, jehož znění o odvolání vůbec nepojednává“ (rozsudek 6 Azs 192/2020, bod 14, a navazující judikatura).

[10] Z uvedených důvodů NSS nemohl postupovat jinak než napadený rozsudek zrušit, neboť městský soud měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. Podle § 110 odst. 1, věty první za středníkem s. ř. s., jestliže již v řízení před soudem byly důvody pro odmítnutí návrhu, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí soudu NSS. Proto současně se zrušením napadeného rozsudku NSS sám žalobu odmítl.

[11] Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný nesprávně poučil stěžovatele o nepřipustnosti řádného opravného prostředku proti napadenému rozhodnutí. Protože stěžovatel podal žalobu v důsledku nesprávného poučení o nepřipustnosti řádného opravného prostředku proti napadenému rozhodnutí, postoupil NSS věc dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. k vyřízení odvolání příslušnému odvolacímu správnímu orgánu, kterým je Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

[12] Protože NSS rozhodl současně se zrušením rozsudku i o odmítnutí žaloby, rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v řízení před městským soudem, tak i náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu nemají účastníci právo na náhradu nákladů řízení ani před městským soudem, ani před NSS.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu